

Συνέντευξη με τον πατρινό ζωγράφο και φιλόλογο Παναγιώτη Χαλούλο

Θα θέλαμε να μας πείτε πότε και πώς αρχίσατε να ασχολείστε με τη ζωγραφική.

Την ικανότητά μου να ζωγραφίζω καλά το ανακάλυψα από την παιδική μου ηλικία, από τα 11 χρόνια μου. Ίσως να ήταν μια προσπάθεια να εκφραστώ με κάποιο τρόπο, αφού ήμουν «κλειστός χαρακτήρας» και όχι τόσο κοινωνικός όσο άλλα παιδιά της ηλικίας μου. Ήταν μια αυτοεπιβεβαίωση και ακόμα προσπάθεια επικοινωνίας με τους άλλους που διέκρινα να αναγνωρίζουν το ταλέντο μου.

Πάντα μου άρεσε η δημιουργικότητα και αναζητούσα διάφορους τρόπους έκφρασης αποφεύγοντας την αδράνεια. Πιστεύω σε αυτό που είπε ο Άρθουρ Μίλερ: *«Αν κάποιος δε δημιουργεί κάτι, όσο μικρό κι αν είναι αυτό, αρρωσταίνει. Απαράδεκτα πολλοί άνθρωποι έχουν την αίσθηση ότι ματαιοπονούν - ότι, αν χάνονταν από προσώπου γης, ο κόσμος δε θα έδινε δεκάρα. Και αυτό είναι ένα καταστροφικό αίσθημα απελπισίας. Σε εξοντώνει.»*

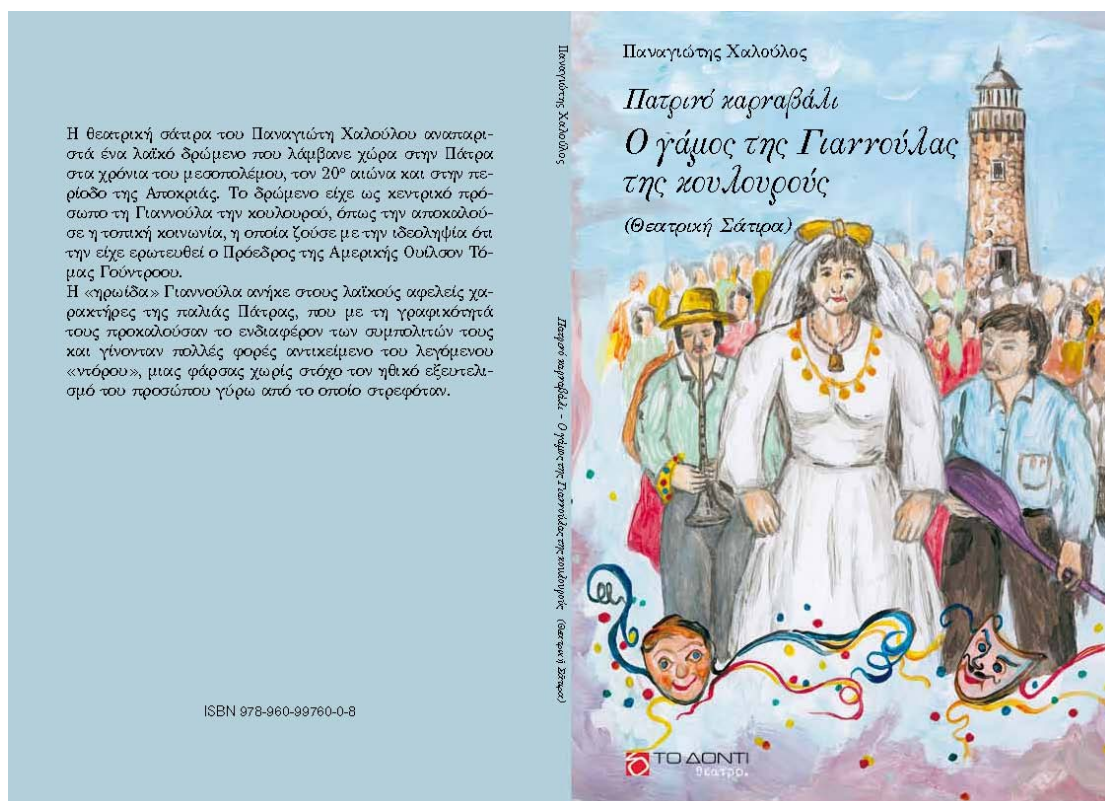
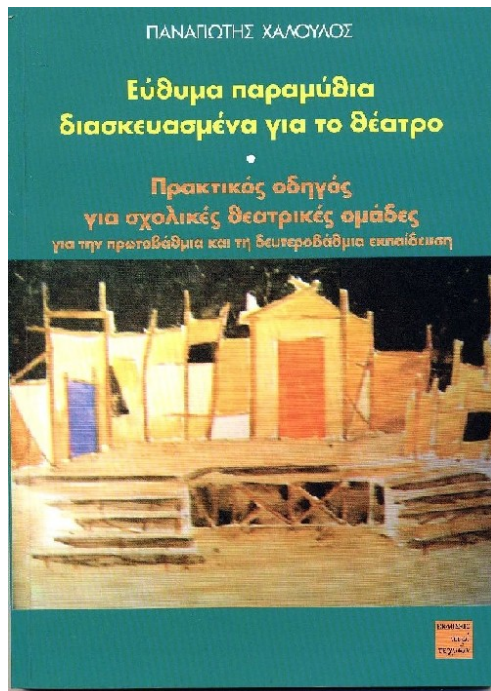
Αναφερθήκατε σε διάφορους τρόπους έκφρασης... Εννοείτε διαφορετικές τεχνικές στη ζωγραφική, τεχνοτροπίες που ακολουθήσατε ή και άλλες μορφές δημιουργίας;

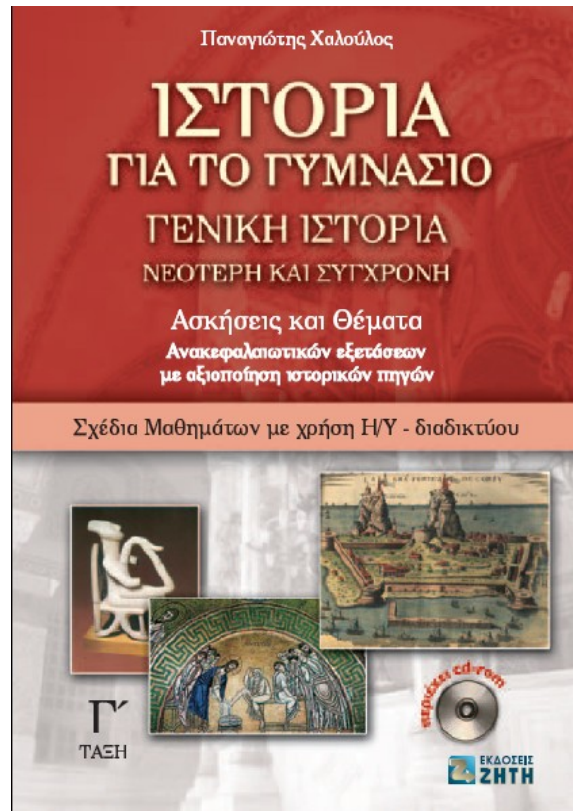
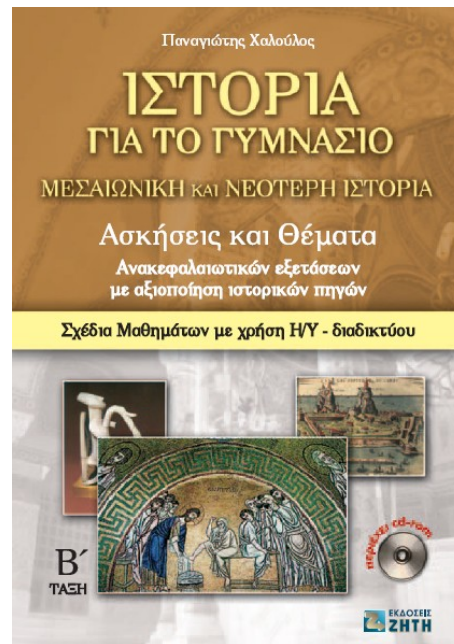
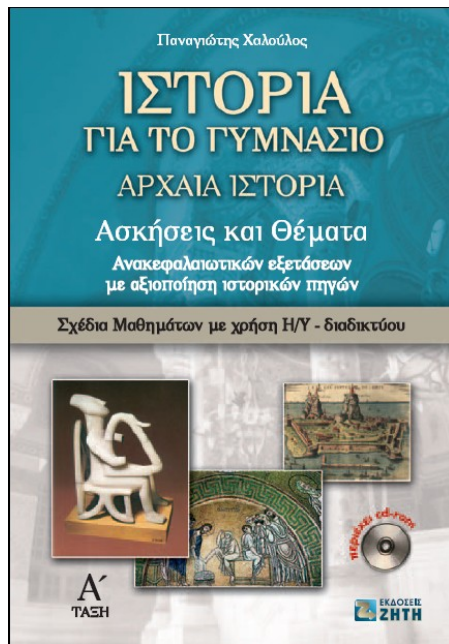
Το δεύτερο, και πιο συγκεκριμένα: Σε μεγαλύτερη ηλικία, μαθητής Γυμνασίου, άρχισα να εκφράζομαι με στίχους καλλιεργώντας τη λεγόμενη μοντέρνα ποίηση παράλληλα με τη ζωγραφική.

Ως εκπαιδευτικός ασχολήθηκα με τις πολιτιστικές εκδηλώσεις και με το σχολικό θέατρο στοχεύοντας σε ποιοτικές παραστάσεις.

Με την εμφάνιση των νέων τεχνολογιών εκμεταλλεύτηκα τις νέες δυνατότητες για τη διδασκαλία, δημιούργησα πλούσιο υλικό για τα δικά μου ηλεκτρονικά μαθήματα (<http://users.sch.gr/pchaloul/>), τα οποία, παρότι συνταξιοδοτήθηκα πρόσφατα, παραμένουν στο διαδίκτυο προς χρήση των συναδέλφων που ενδιαφέρονται για κάτι παραπάνω από το σχολικό εγχειρίδιο.

Τέλος συνέγραψα δύο βιβλία για το νεανικό θέατρο και τέσσερα συνολικά εκπαιδευτικά βοηθήματα για μαθήματα Ιστορίας με χρήση πηγών της Ιστορίας και νέων τεχνολογιών.

Βλέπετε κάποια σχέση της ιδιότητάς σας ως φιλόλογου – εκπαιδευτικού με την ιδιότητα του ζωγράφου;

Νομίζω πως έχουν ένα κοινό στόχο, ότι και με τη ζωγραφική, ως εικαστικός καλλιτέχνης, και με τη φιλολογία ειδικά, με τη διδασκαλία γενικότερα, προσπαθώ να αναδεικνύω την ομορφιά του κόσμου μας. Διδάσκοντας λογοτεχνία, για παράδειγμα, τι άλλο κάνει ο φιλόλογος από το να αποκαλύπτει το ωραίο του λόγου στα κείμενα, σε ένα ποίημα ή πεζογράφημα!

Έχουμε χρέος να υπηρετούμε την ομορφιά. Οφείλουμε πολλά σ' αυτή. Χάρη στην ομορφιά αξίζει να ζούμε. Υπάρχει γύρω μας, υπάρχει μέσα μας, ίσως λανθάνει μέσα στον καθένα μας. Ακόμα χρέος μας είναι να καταπολεμάμε ό,τι αντιστρατεύεται

την ομορφιά του κόσμου και την καταστρέφει. Αυτό το τελευταίο νομίζω το δίδαξα όσο μπορούσα όχι μόνο διδάσκοντας λογοτεχνία ως φιλόλογος, αλλά και διδάσκοντας Ιστορία. Πώς; Μα, μιλώντας για τα λάθη ή για τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας με το ξέσπασμα και την αγριότητα των πολέμων, το δουλεμπόριο, τη ρατσιστική πολιτική των Ναζί, του απαρχαίνι στη Ν. Αφρική παλιότερα, το διχασμό των λαών με τους εμφύλιους πολέμους και τόσα άλλα που αμαυρώνουν τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Διδάσκοντας Ιστορία ακόμα έδινα ιδιαίτερη σημασία πάντοτε στην τέχνη και δίδασκα με ιδιαίτερη φροντίδα τις σχετικές ενότητες για κάθε εποχή, κλασική τέχνη, αναγεννησιακή, νεότερα ρεύματα, νεοελληνική τέχνη κλπ.

Ποια σημασία μπορεί να έχει το να κάνετε τέχνη ειδικά στη δύσκολη σημερινή εποχή που ζούμε, της κρίσης; Μήπως αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί πολυτέλεια;

Μα, σε μια εποχή που κυριολεκτικά μας έχουν «μαυρίσει» τη ζωή αυτοί που μας κυβερνούν, η τέχνη λειτουργεί ως το αντίδοτο στο μαύρο! Όταν μειώθηκαν δραματικά και αιφνίδια οι αποδοχές μας, όταν για πρώτη φορά φθάσαμε ένα πλήθος συμπολιτών μας στην κατάσταση να μην μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στις καθημερινές ανάγκες μας, αφού αυξήθηκαν κατακόρυφα οι απαιτήσεις σε φόρους από την πολιτεία, η οποία από αρωγός του πολίτη που όφειλε να είναι, σύμφωνα με τις επιταγές του Συντάγματος, κατέληξε να είναι τιμωρός και ο εφιάλτης του πολίτη που δεν ευθύνεται για την κατασπατάληση του δημοσίου χρήματος, η κατάθλιψη ήταν η πρώτη αντίδρασή μου.

Από τη δύσκολη ψυχολογική κατάσταση έμαθα να ξεφεύγω, όταν συνειδητοποίησα πως χάνω την απόλαυση της ζωής και αυτό μου το επιβάλλουν ή το υποβάλλουν. Η ζωγραφική μου είναι αφιερωμένη στις ομορφιές της ζωής, τις ομορφιές της χώρας μας, τις ομορφιές της φύσης. Αυτή την ομορφιά που έλεγα παραπάνω ότι κάποιος προσπαθούν να μας την καταστρέψουν. Αυτή τη χαρά και την απόλαυση της ζωής, του έρωτα για ό,τι ωραίο έχουμε δεν πρέπει να αφήσουμε να μας τη δηλητηριάζουν. Και η τέχνη μπορεί να το καταφέρει αυτό. Η τέχνη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πολυτέλεια και πρέπει να τη στηρίζουμε.

Παναγιώτης Χαλούλος, Αφροδίτες των Κυκλάδων, ακρυλικό, 1991

Παναγιώτης Χαλούλος, Πρωινό δίπλα στο κάστρο, ακρυλικό, 2008

Παναγιώτης Χαλούλος, Στο χρυσόν αιθέρα, ακρυλικό, 2011

Πείτε μας ακόμα, πώς αισθάνεστε ως καλλιτέχνης της περιφέρειας;

Είναι αλήθεια πως η πόλη μας ανήκει στην περιφέρεια και δεν υπάρχουν οι ευκαιρίες που έχουν οι καλλιτέχνες του κέντρου, στην Αθήνα, λίγες και οι αίθουσες που θα αναδείξουν το έργο τους. Όμως νομίζω πως στην Πάτρα δεν είναι μικρή η πολιτισμική κίνηση. Υπάρχουν πολλοί αξιόλογοι εικαστικοί καλλιτέχνες που ζουν και δημιουργούν ή και παρουσιάζουν τη δουλειά τους στο πατρινό κοινό. Παράλληλα με τους εικαστικούς η πόλη μας διαθέτει ένα σοβαρό κεφάλαιο λογοτεχνών είτε πεζογράφων είτε ποιητών από παλιά και μάλιστα αρκετά είναι τα βιβλία που έχουν εκδοθεί τις τελευταίες δεκαετίες εδώ στην πόλη μας.

Δεν με ενοχλεί που μένω σε επαρχιακή πόλη. Έχω ζήσει και στην Αθήνα, αλλά εκτιμώ πλέον τη ζωή στη μικρότερη πόλη, με τους πιο ήρεμους ρυθμούς και με την ευκαιρία να είσαι πιο κοντά στη φύση. Αυτό το τελευταίο με ενδιαφέρει πολύ, αφού ασχολούμαι και με τη γη και χαίρομαι να καλλιεργώ (είναι κι αυτό δημιουργία) και να περιποιούμαι τα φυτά μου στον κήπο μου, να έχω άμεση σχέση με το χώμα και όσα μπορεί αυτό να θρέψει. Όταν βγαίνω στον κήπο μου, αλλάζει η διάθεσή μου προς το καλύτερο, όπως όταν οι πινελιές μου ζωντανεύουν το μουσαμά στη ζωγραφική μου.

Χαλούλος Παναγιώτης: Γεννήθηκα το 1956.

Ζω και εργάζομαι στην Πάτρα.

Από τα μαθητικά μου χρόνια άρχισα να ασχολούμαι με τη ζωγραφική εντυπωσιάζοντας τους δασκάλους και τους συμμαθητές μου. Στο Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων Πατρών εικονογραφούσα τα εξώφυλλα και εσωτερικές σελίδες του περιοδικού μας "**ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ**" με καλές κριτικές από τον πατρινό τύπο (**ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ ΠΑΤΡΩΝ, 14 Μαρτ. 1972**)

Μετά το (εξατάξιο) Γυμνάσιο σπούδασα φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, ενώ, παράλληλα, πάντα με ενδιέφερε η ενασχόληση με τη ζωγραφική.

Το Σεπτέμβρη του 1982 πραγματοποιώ στο Μέγαρο Λόγου και Τέχνης της Πάτρας την πρώτη έκθεση ζωγραφικής μου, στην οποία παρουσίασα και δημιουργίες μου στην τέχνη του κολλάζ. Για την έκθεση έγραψε ο πατρινός τύπος: «...ξέφυγε από τα ... συνηθισμένα καλούπια του ζωγραφικού κατεστημένου της Πάτρας ... τα λιμνάζοντα νερά του τοπίου και της νεκρής φύσης ταράχτηκαν σε μεγάλο βαθμό...» *Μιχ. Μπαϊρακτάρης, εφημ. ΑΛΛΑΓΗ, Σεπτ. 1982* (**ΑΛΛΑΓΗ, 22 Σεπτ. 1982, Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ, 16 Σεπτ. 1982**). Την έκθεση μεταφέρω στη Δημοτική Βιβλιοθήκη της Αμαλιάδας το Δεκέμβρη του ίδιου έτους: (**ΠΑΤΡΙΣ, 19 Δεκ. 1982**)

Τη δεύτερη έκθεση ζωγραφικής μου πραγματοποιώ στη Δημοτική Βιβλιοθήκη της Πάτρας το Σεπτέμβρη του 1987 (**ΑΛΛΑΓΗ, 17 Σεπτ. 1987, Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ, 11 Σεπτ. 1987,**

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ, 17 Σεπτ. 1987, περιοδικό ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, Οκτ. 1987).

Την τρίτη έκθεση ζωγραφικής μου πραγματοποίησα στο «περί τεχνών», στην Πάτρα το Φεβρουάριο του 2007.

ΣΗΜΕΡΙΝΗ-24-2-07   ΓΕΓΟΝΟΤΑ, 24-2-07   ΓΕΓΟΝΟΤΑ, 24-25-2-07
07   ΓΝΩΜΗ, 24-2-07   ΓΝΩΜΗ, 25-2-07

ΗΜΕΡΑ, 24-2-07   ΗΜΕΡΑ, 6-3-07   ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, 26-2-07
07   ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, 28-2-07   ΑΛΛΑΓΗ, 24-2-07